

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍ SOMNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

Štefan Timko: Jedinečný pohľad do centra

pôvodná divadelná hra (2007)

Osoby:

- Viktor - 33 ročný architekt
- Hana - 33 ročná Viktorova priateľka, čašníčka
- Ivan - Viktorov brat, 32 ročný učiteľ a dramatik
- Eva - 31 rokov, Ivanova manželka, fotografka
- Jusuf - 21 ročný Alžírčan

Hra sa odohráva v súčasnom Londýne a v Košiciach

1. PROLÓG

Ivan prichádza na malý osvetlený kúsok na tmavej scéne v kňazskom kostýme a parochni pripomínajúcej Andreja Hlinku.

IVAN: Veľmi dobre poznám ten pocit. Tú bolesť, zvierajúcu vám srdce. Návaly strachu, drtiace vám mozog. Tie monotónne impulzy, ktoré vám nedajú zaspať. Celé týždne. Žiadna ucelená myšlienka, žiadna ľudská emócia. Len úzkosť a jedna strastiplná cesta za vykúpením... Dostal som sa až k priepasti, kde sa

nado mnou Boh zľutoval a zvestoval mi svoje tajomstvo...tajomstvo... Ktoré ma naučilo... naučilo... udržať si svoj osud pevne v rukách...

Z vrecka svojho kňazského rúcha vytiahne hranatú fľašu Bacardi. Pokúsi sa ju trasúcimi sa rukami otvoriť, no plná fľaša sa mu z nich vyšmykne. Odkopne ju do tmy. Klakne si, zopne ruky, pozrie do neba a po chvíli fľašu po kolenách nasleduje.

2. BYT V KOŠICIACH – PODVEČER

Začujeme odomykanie dvier. Do priestrannej obývačky v byte s výhľadom do centra Košíc prichádza Viktor so stredne veľkým kufrom v rukách. Zhodí na gauč svoj jarný kabát i kufor a zahľadí sa na veľkoformátové fotografie rozložené na parketách bytu. Sú tu zväčša fotografické koláže detailov nahého ženského tela.

Viktor otvorí kufor, vyberie z neho fľašu Evianu. Uloží sa do kresla a zapne rádio. Zaznie z neho ľahký džez. Napije sa a chvíľu relaxuje v kresle otočený chrbtom ku kúpeľni.

Zrazu z kúpeľne do izby prichádza Eva s vaničkou plnou práve vyvolaných fotiek. Jednu z vlhkých fotiek pomaly vkladá do sušičky. Po chvíli sa ozve.

EVA: Už viem, ako tomu dať tú správnu hĺbku. Pozadie musíš trochu preexponovať.

VIKTOR: Ja by som použil polarizačný filter.

Eva sa otočí k Viktorovi a preľakne sa.

Viktor vypne rádio a podíde k Eve.

VIKTOR: Sorry. Som Ivanov brat! Viktor.

Viktor podá Eve ruku. Tá mu ju, stále vyl'akaná, stisne.

EVA: Eva. Slávny architekt z Londýna?

VIKTOR: Slávny určite nie.

EVA: Nedávno o tebe písali v Modern Architecture.

VIKTOR: Neverím, že ten časopis poznáš!

EVA: Učím na šupke nové technológie.

VIKTOR: Takže ty si Ivanova kolegyňa?

EVA: No... kolegyňa.

Eva začne urovnávať kopu fotografií na zemi. Viktor ju pri tom sleduje.

VIKTOR: Počul som, že nepije...

EVA: Vyše pol roka.

VIKTOR: Ale...

EVA: Je v pohode.... Teraz dokonca vedie večerné kurzy kreatívneho písania...
Študenti ho milujú.

VIKTOR: On bol vždy sugestívny rozprávač.

EVA: Novodobý Hemingway.

Eva kladie na sušičku jednu fotku s jej bokmi.

VIKTOR: Ty si zas novodobá Mata Hari.

EVA: Nepáči sa ti môj zadok?

VIKTOR: Slušná ukážka feministickej fotografie...

EVA: Nie som feministka. Robím ženské umenie...

VIKTOR: Aký je v tom rozdiel?

EVA: Netúžim presadzovať svoje ego.

VIKTOR: Sympatická filozofia.

EVA: Vieš aký je najväčší rozdiel medzi mužmi a ženami?

VIKTOR: Veľkosť mozgu?

EVA: Ee. Periférne videnie... Všimol si si, že ženy majú zvyčajne oči vsadené ďalej od seba?

VIKTOR: Vážne?

EVA: Dokážu sledovať svet až v stoosemdesiatstupňovom uhle. Zatiaľ čo mužov zaujmú len objekty priamo pred nimi.

VIKTOR: Myslíš, že je to nejaký praveký atavizmus?

EVA: Je to dar vidieť veci globálnejšie...

Eva sa nahne po meter, ktorý leží spolu s nožnicami pri fotkách.

EVA: Dovolíš?

Ked' žena odmeria vzdialenosť medzi svojimi očami, priloží meter k Viktorovým očiam.

EVA: Vidíš ten rozdiel?

VIKTOR: Dva a pol milimetra globálnosti.

EVA: Ak ti zmeriam priemer hlavy, ten rozdiel bude oveľa väčší.

Eva rozprestrie meter okolo mužovej hlavy. V tej chvíli prichádza do miestnosti Ivan.

IVAN: Nemáš šancu, braček! Tá jej teória fakt funguje!

VIKTOR: Nazdar!

IVAN: Eva bola v minulom živote antropologička. Alebo doktor Mengele.

EVA: Haha...

Ivan nevenuje Evinmu ironickému úšľabku pozornosť, nadšene podíde k Viktorovi a tuho ho objíme.

IVAN : Hello, brother! Som rád, že si prišiel...
VIKTOR: V poslednom čase sa mi v kuse čakalo...
IVAN: Verím. Máš tu aj Hanu?
VIKTOR: Nie, je busy...Už jej z tej práce hrabe.
IVAN: Aj my sme busy. Ale sme celkom radi... Vravela ti Eva, že chystá výstavu v mestskej galérii?
VIKTOR: Nie... / Eve / Gratulujem...
EVA: Nemáš k čomu. Bude to len kolektívna prezentácia nášho fotoklubu...
VIKTOR: Myslím, že by si ich mohla vystaviť aj Londýne.
EVA: Tak ďaleko ešte nie som...
VIKTOR: Stačí zabudnúť na prílišnú skromnosť a budeš tam...
IVAN: To jej tiež vravím. Nad takými fotkami budú slintat' aj anglickí lordi...
EVA: Radšej ich zbalím...Aby ste ich neoslintali...

Eva odíde do kuchyne. Ivan sa usadí v kresle oproti Viktorovi.

IVAN: Čo na ňu hovoríš?
VIKTOR: Šikovné dievča...
IVAN: Zázračné dievča! Vieš, že som nikdy neveril v anjelov strážnych ani v nejaké osudové vzťahy. Myslel som si, že sú to nejaké preludy, dobré tak do druhotriednych sitcomov. Ale Eva je fakt môj anjel strážny! Zjavila sa vo chvíli, keď už som si myslel, že už ma nič dobré nečaká. Keď som bol totálnom životnom mínuse.
VIKTOR: Pamätám sa na to.
IVAN: Vieš, čo to pre mňa znamená, stretnúť konečne partnera, ktorému môžeš dôverovať?
VIKTOR: Kedy bude svadba?!
IVAN: Už bola.
VIKTOR: Nekecaj.
IVAN: Pred pol rokom. Sorry, bracho, nechcel som ťa stresovať, kvôli takej prkotine. Mali sme len skromný obrad. Pár priateľov, oslava v kaviarni...
VIKTOR. Mohol si poslať aspoň esemesku...
IVAN: Láska je egoistická záležitosť... Nemyslíš?
VIKTOR: No. Ale potom nechápem, prečo ti chýbam teraz?
IVAN: Eve sa rysuje nejaký kšeft v reklamke. Preto teraz chrlí tie fotky... Ale je to choré sušiť ich v obývačke...

VIKTOR: Kým ste tu sami...

IVAN: Radi by sme sa odtiaľ odsťahovali... A kúpili na Terasе niečo priestrannejšie. S ateliérom, alebo detskou izbou...

VIKTOR: Takže tento barák chcete predat'?

IVAN: No. Ale bol by som najradšej, keby si ho odkúpil ty.

VIKTOR: A načo by mi bol?

IVAN: Povedz mi, že toho Anglicka už nemáš plné zuby?

VIKTOR: Niektoré veci sa tam trocha začali srať. Ale čo tu?

IVAN: Tu je hospodársky zázrak! A navyše tvoj domov, kamarát... Na prvý pohľad je na tebe vidno, že ti niečo chýba.

Viktor sa pousmeje.

IVAN: Veľmi dobre poznám tu bezradnosť. Keď človek hľadá nejaký pevný bod, ale všetko sa mu kľže z rúk. Môžeš prejsť celý svet, ale nakoniec akurát pochopíš, že si stále len obyčajný kokotko z Alžbetinej 36.
Sleduj!

Ivan zhasne svetlo, aby za oknom vyniklo centrum mesta a sadne si ku klavíru.

IVAN: Pamätáš, keď sme ako chalani čúrali z tejto izby na ľudí na chodníku? Na tých vyobliekaných snobov, ktorí sa práve vracali z Labutieho jazera? Tí šašovia si mysleli si, že začalo pršať, tak vytiahli dáždnyky. Ale keď si nás všimla mama, vytiahla praker a začala nás s ním naháňať po celom byte.

Ivan zahrá akord na klavír.

IVAN: A otec si pritom pokojne hral Stravinského... Myslel som, že takto budeme žiť večne... Spolu.

VIKTOR: Si majster v citovom vydieraní, bracho... Ale ja už som dospelý...

IVAN: Ja tiež. Nepotrebujem nikoho vydierať. Nech sa páči.

Ivan v šere vezme z klavíra cukorničku a podá ju bratovi.

VIKTOR: Čo to je?

Ivan rozsvieti svetlo. Viktor má v rukách cukorničku. Pomaly ju otvára.

IVAN: Môj dlh. Aj s úrokmi...

Viktor z cukorničky vytiahne balík dvadsiatich päťtisíc korunáčok.

VIKTOR: Myslíš si, že som sa za tebou drbal len kvôli tomuto?

IVAN: Jediné, o čo mi ide, je zachrániť naše spomienky. Veríš mi?

VIKTOR: Tak prečo z toho robíš takú drámu? Prečo mi nedokážeš rovno zatelefonovať a povedať: bracho, chcel by som začať nový život, ale nie som si istý, či to zvládnem...

IVAN: Omyl, bracho. Ja už žijem nový život! Ale tentoraz by som chcel pomôcť ja tebe. Dobre viem, že ten barák bude mať čoskoro dvojnásobnú hodnotu!

VIKTOR: Nepreháňaj!

IVAN: Nepreháňam. Dnes mi dáš necelé dva melóny a za päť rokov máš nehnuteľnosť za osem. S jedinečným výhľadom do centra nášho historického veľkomesta...

Ivan sa rozosmeje a zdvihne sa zo stoličky pri klavíri.

VIKTOR: Vieš, že pre mňa to nie je až taká výnimočná nehnuteľnosť.

IVAN: Buckinghamský palác je určite krajší...

VIKTOR: Nie je to miesto, ktoré by mi pripomínalo nejaký harmonický domov. Skôr naopak.

IVAN: Bojíš sa, že by ťa tu mohol prísť niekedy navštíviť otec? / *cez záclonu predpaží k bratovi* / Húúú, prečo si ma opustil...

VIKTOR: To nebolo vtipné, Ivan.

IVAN: Sorry. To bolo z Hamleta.

VIKTOR. / *pokrúti hlavou* / Poznám Hamleta.

IVAN: Angličan sa nezaprie... Tak čo s tým bytom spravíme? Predáme ho nejakému čínskemu dílerovi ponožiek?

Viktor si len povzdychne, zastrčí si bankovky z cukorničky do vrečka košeľe a zdvihne sa z gauča. Siahne po svojom kabáte a navlieka si ho.

IVAN: Kam ideš?

VIKTOR: Na čerstvý vzduch. Potom asi zaleziem do nejakého hotela.

IVAN: Neblázni, môžeš tu prespať... Je to aj tvoj byt.

VIKTOR: Nechcem sa kvôli nemu hádať... Ale s tým predajom by som sa ešte neponáhľal. Okej?

Ivan prikývne. Viktor opustí byt aj so svojím kufrom. Eva nakukne do miestnosti.

EVA: Stalo sa niečo?

IVAN: Vôbec nič. Všetko je na najlepšej ceste.

Ivan sa rozosmeje a zhasne svetlo.

3. OBÝVAČKA VO VIKTOROVOM BYTE V LONDÝNE - DEŇ

Eva stojí pri okne Viktorovho bytu a zanietene fotografuje Londýnske centrum.

EVA: Paráda! Tu nepotrebuješ žiadne filtre... Všetko je tu oveľa kontrastnejšie a jasnejšie! Aj tie blbé holuby na Trafalgar Square. Alebo tie žiarivé baráky pri Temži...

Viktor sediaci na gauči sa nahlas rozosmeje.

VIKTOR: Prvý rok tu bolo pre mňa tiež všetko šialene pestré... múzeá, divadlá, bary. Každý večer si na nejakej párty, kde sa zoznámiš minimálne s desiatimi ľuďmi, ktorí ťa milujú... Keď počuješ slovo London, znie ti rovnako ako Love. Potom to pomaly začne všetko blednúť...Všetci tí pestrí a zaujímaví ľudia sa zrazu stávajú priehľadnejší. A nudnejší. A každého pohltia vlastné problémy. Napokon máš v mobile šesťdesiat kontaktov a nemáš ani s kým ísť na pivo. Keď teraz počujem London, vynoria sa mi potkany v metre, dopravné zápchy, nestráviteľný chlieb a debilná televízia...Jedna veľká pasca...

Eva pohladí strieborné zábradlie schodiska smerujúceho na poschodie.

EVA: Krásna pasca... Dvojpodlažná...Tvoja robota?!

VIKTOR: Nič tu nie je moje. Skoro desať rokov robím interiéry ofisov v City, plním sny najbohatším úradníkom v Európe. A pritom sa stále pretrkávam v podnájdoch.

EVA: Mne by takýto podnájom stačil.

VIKTOR: Rozmýšľam nad tým bytom v Košiciach...

EVA: Ty by si fakt chcel ten starý a tesný byt?

VIKTOR: Tvoj manžel má asi pravdu.

EVA: Ivana ber s rezervou. Nerozprával ti, že tam takmer zošalel od nudy?

VIKTOR: Sú aj horšie veci ako byť sám.

EVA: Napríklad?

VIKTOR: Napríklad žiť medzi ľuďmi, ktorým nerozumieš.

EVA: Neviem. Ja mám teraz celkom šťastie na ľudí... Je to až smiešne. Luskneš prstom a splní sa ti sen.

8 STRANA VYŇATÁ!

HANA: Sarkasta! Nevidel si môj fén? Ponáhľam sa!

Viktor len ukáže prstom na vedľajšiu skriňu, Hana sa k nej vyberie a nájde tam fén. Tiež si ho vloží do tašky.

VIKTOR: Kam s tým ideš?

HANA: K Jusufovi.

VIKTOR: To je všetko, čo mi povieš?

HANA: To by bolo na dlhé rozprávanie... Nechcem rušiť vašu debatu...

EVA: Vôbec nás nerušíš... Ja si práve idem zapáliť na balkón.

HANA: Len si pokojne zapál tu. Viktor je tolerantný!

VIKTOR: / *rázne Hane* / Už nie. / *podá Eve zapalovač* / Popolník je za dverami.
Eva si vezme zo stola cigarety a odíde na balkón.

HANA: O čo ti ide?

VIKTOR: Mne o čo ide? Na dva týždne zmizneš z baráku a zrazu sa objavíš ako keby nič.

HANA: Budem musieť s Jusufom chvíľu žiť. Nie je to sranda s tými imigračnými úradmi... Ani s tajnou políciou...

VIKTOR: Božemôj, Hana!
Viktor len pokrúti hlavou. Urobí bolestnú grimasu.

HANA: No a čo?! Šesť tisíc libier za nejakých pár úradných podpisov... Dobrý kšeft nemyslíš?!

VIKTOR: Geniálny kšeft! Za posraných 6 litrov sa chceš vydat' za nejakého Araba?

HANA: Už som sa bála, že si zabudol svoje rasistické poznámky v robote! Vedel by si pohnúť prstom pre niekoho iného?

VIKTOR: Hana, ja viem, že ti tie pamäte od pani de Beauvoir už lezú na mozog... Ale pokús sa pochopiť, že manželstvo je troška odlišná inštitúcia ako spolok na ochranu vtáctva...

HANA: Zase tie tvoje katolícke predsudky.

VIKTOR: Aký ja som katolík?

HANA: Každý Slovák je katolík! Má plnú hubu lásky, ale keď má pomôcť nejakému človeku v skutočnom prúseri, zrazu príde na to, že je to len pridrbaný Arab. Neveril by si, aký je ten Jusuf pozorný a slušný chalan! Má krásnu frajerku, ktorá tu tiež žije vďaka fingovanej svadbe. Vieš ako sa mu rozžiarili oči, keď som súhlasila s jeho nápadom? Som jediná slobodná žena s anglickým občianstvom, ktorú pozná. Navyše mi už dal tisícku ako zálohu.

VIKTOR: Myslíš, že ja by som ti ju nedal?

HANA: Viktor, pochop prosím, že ja... Ja nie som žiadna bábika, ktorú si zavesíš na spätné zrkadlo svojho Vauxhallu.

VIKTOR: A kde by si chcela visieť?

HANA: Nikde... Tak ja už musím...

Hana si prevesí cez plece svoju plnú športovú tašku.

VIKTOR: Hana?!

HANA: Hm?

VIKTOR: Mohla by si mi vrátiť mi kľúče?

HANA: Od tvojho bytu?

VIKTOR: Od čieho?

HANA: To ťa nemôžem prísť pozrieť?

VIKTOR: Kedy? Keď ma pozveš na krstiny?

HANA: Myslela som, že nášmu vzťahu to môže len pomôcť!

VIKTOR: Nášmu vzťahu?

HANA: Áno. Budeme si vzácnejší.

VIKTOR: Žiadny vzťah medzi nami už neexistuje, Hana. Je to stokrát väčšia mystifikácia ako ten tvoj vzťah s tým mohamedánom. Understand?

HANA: Ale, Viktor! Ty si pre mňa stále oveľa viac, než len priateľ'...

VIKTOR: Dáš mi tie kľúče?!

Hana vytiahne z vrecka zväzok kľúčov a dva z nich hodí na zem pred Viktora.

HANA: Aj tak by som k tebe už nikdy neprišla! Rasista!

Hana tresne dvermi. Viktor zdvihne kľúče a chvíľu sa s nimi pohráva.

Do miestnosti sa vráti Eva.

EVA: Máš problém?

VIKTOR. Už je po probléme.

Viktor prikývne a luskne prstom.

4. INTERMEZZO

Ivan ako Andrej Hlinka sa po kolenách priplazí na malé osvetlené miesto na tmavom javisku.

V ruke má text svojej hry. Snaží sa byť triezvy.

IVAN: Človek je vlastne taká zmenšenina vesmíru. Taký mikrokozmos. Jedna harmonická krajina plná pôvabných zákutí. Do ktorej diabol občas zasieva búrku a strach. Nie je to ten posvätný rešpekt pred mravnými zákonmi, ktorý nás formuje, vytvára naše kontúry, charakterové rysy. Ale je to deštruktívny strach, ktorý nás drží pri zemi, izoluje nás od sveta tak, až sa vlastnou váhou

môžeme udusiť. A práve tomuto strachu musíme čeliť. Je našou božou povinnosťou otvoriť svoje srdce všetkým ľuďom – dobrým i zlým. A pochopiť, že všetci sme súčasťou jedného vesmíru. Pochopiť že každý človek... že každý človek je nám bratom...

Ivan otvorí text svojej hry, vyberie z vrečka sutany prepisovačku a dopíše tam vetu.

IVAN: Presne tak! Každý človek je nám bratom! / opäť suverénne / Len potom môžeme splynúť s nekonečne dobrotivým vesmírom. Len potom nás môže naplniť láska!

Ivan sa spokojne odšmátra zo scény do tmy.

5. OBÝVAČKA VO VIKTOROVOM BYTE V LONDÝNE – NOC

Eva s Viktorom prichádzajú v objatí do Viktorovho bytu. Eva má v rukách kyticu astier, Viktor dvojlitrovú otvorenú fľašu šampanského.

EVA: Hello! Nothing Hill!

VIKTOR: Shut up! This is Embankment!

EVA: Ja viem! Jéé...London Eye! London Eye!

Eva vyťahuje zo svojej kabelky fotoaparát a mieri k oknu. Viktor jej ho však vytrhne z rúk.

Eva schmatne Viktora za sako a snaží sa zmocniť prístroja, ktorý muž drží nad hlavou.

VIKTOR: Eva, už s tým prestaň!

EVA: Počul si, čo povedal ten český veľvyslanec? Som veľký prísľub do budúcnosti!

VIKTOR. Práve preto by si si mala túto noc uchovať v hlave .

EVA: Ak nie!

VIKTOR: Odhryznem ti nos !!!

Eva pustí Viktora zo zovretia. Podíde k oknu.

EVA: Ja viem, ty si veľké zviera! Neverila som, že si až taký vplyvný človek.

VIKTOR: Náhodou sa poznám s naším kultúrnym atašé. To je celé.

EVA: Ále. Ty si sa tu poznáš s každým! Božemôj! Pred mesiacom som by mi to pripadalo ako sen. Ja, netalentované dievčatko z kežmarskej priemyslovky, dostane svoje fotky medzi honoráciu v Notting Hille. Bože! / s rozpaženými rukami chvíľu pozerá z okna, potom sa obráti k Viktorovi / Kvôli čomu to vlastne robíš?

VIKTOR: Pretože si fakt veľký prísľub do budúcnosti. Young talented artist.

EVA: To ti povedal kto?

VIKTOR: Moja intuícia.

EVA: Ha. Takto tu kurizuješ každej...

VIKTOR: Myslíš na tie independent emodievčatká v poslednom metre? Alebo ambiciózne slovenské aupairky na diskotéke v Cargu?

EVA: Neurážaj operky! Tiež som dva roky makala vo Viedni. A viem, čo je to za drina. Vysaje to úplne tvoju osobnosť.

VIKTOR: Až tak, že sa zavesíš na prvého Angličana a zabudneš kto si? Zostane z teba len vychcanosť, namyslenosť a tuposť.

EVA: Každá z nich len hľadá istotu...

VIKTOR: Ty si na svoj vek neuveriteľne nevinná. A pritom stojíš pevne na zemi.
Eva sa so širokým úsmevom zdvihne z parapetnej dosky a uprostred miestnosti začne robiť tanečnú, ba až baletnú kreáciu, v ktorej znázorní éterickú vílu.

EVA: Nemám ten pocit. Všetko je okolo mňa také... dynamické ... Aj tá tvoja plávajúca podlaha. Všetko ťa zrazu núti tancovať. Swingujúci Londýn...
Eva sa pokúsi o piruetu, no potkne sa a zakvičí. Viktor jej pribehne na pomoc, ale žena sa pokojne usadí na podlahe.

VIKTOR: Ty asi nezvykneš piť?

EVA: Žena abstinujúceho alkoholika musí ísť príkladom... Robíš mu psychoterapeuta dvadsaťštyri hodín denne. Dodávaš mu sebavedomie...Chrániš ho pred zlými vplyvmi, pred zlým jedlom, pred zlými ľuďmi.

VIKTOR: Stojí ti to za to? Za tú jeho oddanosť?
Eve sa začnú po tvári gúľať slzy.

EVA: Vieš čoho sa najviac bojím?

VIKTOR: No.

EVA: Že ak ma opustí, stane sa zo mňa len obyčajná netalentovaná hysterická učiteľka. S ovisnutými prsiami, veľkým zadkom a unavenými očami.

VIKTOR: Máš krásne oči... A najkrajší zadok v Londýne.

EVA: Bóže! Celý brat.

VIKTOR: Myslíš?

EVA: Tiež vie fantasticky lichotiť. Nie je zlý milenec, ale hneď keď sa odbaví, uteká do obývačky, aby mohol potom do rána klepkat' do laptopu tie svoje múdrosti.

VIKTOR: Je po otcovi. Nevie riešiť problémy. Keď umrela mama, foter sa zrazu začal utápať v alkohole. Ja som radšej vypadol do sveta. Ale Ivan s ním zostal až do konca...

EVA: Myslíš, že sa tiež raz zabije ako tvoj otec?

VIKTOR: / pokrúti hlavou / Na to sa má príliš rád.

EVA: Ty sa máš tiež tak rád, čo?

VIKTOR: Nie. Ja mám radšej teba.

Eva sa pritúli k Viktorovi a pobožká ho na krk.

EVA: Cítiš ako ten Londýn swinguje?

Viktor prikývne.

Eva luskne prstom.

Viktor Evu objíme.

6. INTERMEZZO

Eva s Viktorom sa ešte milujú na zemi londýnskeho bytu, keď na scénu príde v kňazskom kostýme Ivan. Zapal'ovačom si pripáli cigaretu a potom ležérne vyfukuje dym.

IVAN: Je ako anjel... Priniesla svetlo to tohto môjho temného sveta... Roztopila všetko môj vzdor, všetku moju zatrpknutosť. Celý môj zdanlivo zbytočný, chaotický život sa mi zrazu vynoril v celej svojej kráse. / luskne prstom / V sekunde mi v ňom všetko zaklaplo: Hriech, trest, pokánie, osvietenie i spasenie. Konečne som súčasťou Boha a dokážem šíriť lásku. / rozpaží ruky / Keď to dokáže taká jemná a krehká bytosť ako Eva, dokážem to aj ja! Ja dokážem tiež rozpáliť svetlo...

Ivan vyberie zapal'ovač a skúša ho zapáliť. Aj keď z neho vyskočí iskra, nezapáli sa. Rovnako sa skončí aj jeho druhý pokus. Keď nerozožne plameň ani na tretí krát, rozzúrene hodí zapal'ovač na zem. Po chvíli bezradného postávania sa za ním odplazí do tmy.

7. IVANOV BYT V KOŠICIACH - DEŇ

Ivan uvádza Viktora do svojho nového bytu s výhľadom na šedivé sídlisko.

IVAN: Tak čo na to hovoríš? Z kúpeľne dokonca dovidíš až na námestie.

VIKTOR: / *smutne prikývne* / Uhm...

IVAN: Dvojizbový byt blízko centra za osemstotisíc? To je sci-fi, kurva!

VIKTOR: / *skôr ironicky* / To je veru sci-fi!

IVAN: Máme ho po neplatičoch, takže je to trochu zanedbané. Ale dá sa tu žiť.

VIKTOR: Čakal som, že chceš kúpiť niečo väčšie a drahšie...

IVAN: Aj to bude. Ale teraz máme s Evou iné priority... A výdaje...

VIKTOR: Stalo sa niečo?

IVAN: Rysuje sa mi kšeft v Blave, takže najprv potrebujem auto. A možno sa tam čoskoro budeme musieť sťahovať. Tuto to začína byť čoraz krutejšie.

VIKTOR: To mi hovor. Dnes som volal pár kamarátom zo školy, či tu nevedia o nejakom kšefte. Alebo nepotrebujú nejakého skúseného spoločníka. Všetci sa mi pochválili ako sa im darí, ale nikto nemal čas so mnou skočiť ani na pivo.

IVAN: Nečuduj sa, si pre nich ťažká konkurencia.

VIKTOR: Keď prišli do Londýna, vždy som si na nich našiel čas. Aj keď som bol totálne busy. Teraz mi všetci melú len: Heeej, ty si Angličan, ty sa tu nestratíš. Mať tak tvoje peniaze...

IVAN: O tom je skutočný kapitalizmus, bracho. Musíš sa vysrať na priateľov skôr, než sa oni vyserú na teba ... A musíš si nájsť vlastný spôsob ako sa pretĺkať.

VIKTOR: Ty už si ho fakt našiel?

IVAN: Dokončil som hru...

VIKTOR: Gratulujem!

IVAN: Rok a pol roka tvrdej práce a odriekania...

Ivan z police vytiahne hrubý text a podá ho bratovi.

VIKTOR: O čom je?

IVAN: O mne.

VIKTOR: Hmmm. / *zazrie názov* / Spoveď. To je odkaz na Bergmana?

IVAN: Hej. A zároveň i na Madonnu. The Confession, chápeš?!

VIKTOR: Aha.

IVAN: Vieš, mal by to byť zároveň muzikál. Taká kresťanská popová monodráma. S troškou hip-hopu. A s baletkami na konci.

VIKTOR: Čože?

IVAN: Je to univerzálna téma. O tom ako ľudia roky hľadajú spasiteľa, ktorý by im ukázal cestu k pravde. A keď ho zrazu nájdu, povie im len jediné: Žili ste

storočia v slepote, tak už konečne pohnite zadkom. Lebo tá sila zmeniť seba i svet je skrytá iba vo vás!

VIKTOR: Ty si hotový národný buditeľ, bracho!

IVAN: To nie. Chcel by som len ľuďom trocha pootvoriť dvere k poznaniu. Len takto.

Ivan pootvorí dvere do bytu. Do izby prichádza Eva so štósom kníh v náručí.

EVA: Vďaka. / *zbadá Viktora* / Tak to sú nám hostia!

VIKTOR: No vitaj! Kde sa skrývaš?

EVA: Bola som v pivnici... / *ukáže knihy* / Nemáme tu veľa priestoru...

IVAN: Bežní ľudia majú v pivnici zemiaky... my intelektuáli... Sartra a Gorkého.

EVA: / *ukáže Viktorovi obaly kníh* / Joycea a Kafku!

Viktor ukáže Eve scenár Spovede.

VIKTOR: Pozri, čo mám ja!

EVA: Á tvoj brat sa ti už zdôveril!

IVAN: Až na dreň! Eva si myslí, že je to ešte nehotové.

EVA: Povedala som, že je to surové.

IVAN: Práve o tu surovosť ide... Ak chceš zaujať, musíš ísť na hranu... Keď zoženieme sponzora, môže to byť bomba... Vieš, o čom snívam? Dostať tú hru von. Na Broadway, alebo aspoň do Londýna.

VIKTOR: Ty si nejak trúfaš.

IVAN: Prečo? Myslíš, že som horší než ty? Alebo Eva?

Viktor sa pousmeje. Ivan sa zarazí.

IVAN: Povedz mi úprimne, nemohol by sa slovenský dramatik presadiť v Londýne?

VIKTOR: Neviem. Nepoznám žiadneho tunajšieho dramatika...

Ivan sa postaví ukloní sa a vezme do rúk Spoved'.

IVAN: Neurážaj ma, bracho...Jeden dramaturg zo Štátneho divadla mi odpísal, že je to veľmi otvorený pohľad na súčasnosť. Ale naša spoločnosť na neho ešte nie je pripravená. A ja by som rád vedel, či je na to pripravená, trebárs britská spoločnosť?

VIKTOR: To by si sa musel spýtať niekoho, kto tam žije dlhšie než ja...

IVAN: Nepoznáš v Londýne nejakého človeka od fachu? Herca alebo režiséra?

VIKTOR: Neviem... / *po chvíli premýšľania, neisto* / Kedysi som robil office jednému divadelnému producentovi z West Endu...

Ivan zmrzne, chytí sa za hlavu a zúrivo sa zdvihne zo stoličky.

IVAN: Ty si kretén, brat! Totálny hajzel!

VIKTOR: Čo je?

IVAN: To mi hovoríš teraz? Okamžite mu to pošli...

VIKTOR: Ja neviem, či tam ešte pracuje...

IVAN: Mám už aj anglický preklad! Susedka z ôsmeho poschodia mi tam ešte robí nejaké korektúry. Zájdem k nej a o chvíľu som späť.

Ivan sa vyrúti ku dverám, ale skôr než ich zavrie, obráti sa k Viktorovi a Eve.

IVAN: Garantujem ti, že aj tí Angláni z toho padnú na zadok!

Ivan odíde z bytu. Eva sedí oproti Viktorovi a chvíľu sa na neho mlkvo pozerá.

EVA: Ako sa ti žije?

VIKTOR: Nedostala si moju esemesku?

EVA: Hej. Ale mala som teraz aj iné starosti.

VIKTOR: Už tretí deň čakám, kedy sa mi ozveš. Začínam mať z toho môjho bytu fóbiu.

EVA: Prečo si ho vlastne kupoval?

VIKTOR: To sa pýtaš ty? Môžeš stokrát hádať.

EVA: Nepochopil si ma.

VIKTOR: *(ukáže naokolo)* Kvôli tvojmu priestrannému baráku s obrovským ateliérom...

EVA: Nikdy som ťa neprosila, aby si to urobil... Nájdi si do svojho bytu podnájomníka a vráť sa do Londýna.

Viktor sa svojou tvárou priblíži k Evinej.

VIKTOR: A čo tam? Osem miliónov ľudí, ktorým čoraz viac drbe.

EVA: Nie je náhodou problém v tebe?

Eva Viktora jemne pohladí po tvári rukou, ten ju za ňu chytí, no žena mu ju vytrhne...

VIKTOR: Ty asi ten pocit nepoznáš? Čím viac sa k ostatným snažíš priblížiť, tým viac sa od teba vzdiaľujú. Začneš pochybovať, či sú normálni.

EVA: Myslím, že ja som v poriadku...

VIKTOR: Tak prečo si súhlasila s tým, aby ste sa presťahovali do tohto pajzlu?

EVA: Mohla som si vyberať?

VIKTOR: Dal som vám skoro dva milióny. Tak nechápem, prečo ste sa museli nasťahovať do tohto sci-fi bytu za osemsto tisíc... Nechápem, čo sa s tebou za ten mesiac stalo? Dohodli sme sa v Londýne, že ťa čoskoro prídem pozrieť ... A teraz mi ani neodpíšeš na blbú esemesku...

EVA: Mala som fakt náročný týždeň...

VIKTOR: Vidím. Sedíš v pivnici a hľadáš Kafku. Načo to potrebuješ čítať, keď tuto máš oveľa bizarnejší svet?

EVA: Kafku budem zajtra preberať na hodine. Som vydatá žena a nie sme v Londýne. A tento byt je fakt najväčší luxus, čo sme si mohli dovoliť. Z väčšiny tvojich peňazí musel Ivan vyplatiť dlhy...

VIKTOR: Nekecaj...

EVA: Nehovor mi, že nevieš, aký bol tvoj braček gambler a alkoholik? Vyše roka bol bez práce. Hádaj, kto mu financoval jeho týždňové zátahy? Mal toľko dlhov u miestnych úžerníckov, že len vďaka jeho výrečnosti a nejakej Božej prozreteľnosti, mu nerozbili nos.

VIKTOR: To mi hovoríš teraz?

EVA: A čo si čakal?! Že budem bonzovať na svojho manžela?

VIKTOR: Aha, jasné... Ty si vzorná manželka. Musíš byť od neho aspoň tisíc kilometrov, aby sa ti otvorili oči, ústa...aj iné otvory...

EVA: Si kretén...

VIKTOR: Sorry... Eva, ja som si fakt myslel, že po tom Londýne budem pre teba niečo viac, než len švagor.

EVA: Ale, Viktor! Bola som opitá.

VIKTOR: Ja tiež! Ale na tvoje telo si veľmi dobre spomínam.

EVA: Vieš, že sa dnes už za tie svoje fotky hanbím.

VIKTOR: Teraz nehovorím o fotkách, Eva.

EVA: Ani ja. A práve preto by som už nikdy nechcela byť atrakciou pre nejakých žoviálnych Angličanov.

VIKTOR: Pre mňa si nikdy nebola iba atrakcia. A navyše nie som žiadny Angličan.

EVA: A kto potom si?

VIKTOR: Bohvie. Najskôr obyčajný kokotko z Alžbetinej 36.

EVA: Nepodceňuj sa. Vieš, že to nie je pravda.

Do bytu prichádza Ivan s anglickým prekladom jeho hry. Podáva ho Viktorovi.

IVAN: Tu je to. The Confession. First draft.

VIKTOR: Vďaka.

IVAN: Počúvaj, braček! Prečo ty vlastne nerobíš producenta?

18 STRANA VYŇATÁ!

8. BYT V KOŠICIACH – PODVEČER

Viktor sedí pri klavíri a chvíľu zúrivo búši do kláves kakofonickú skladbu . Uprostred nej príde do miestnosti Eva. Keď Viktor dohrá, Eva vlašne zatlieska.

EVA: To je Rachmaninov?

VIKTOR: To som ja. Volá sa to Sonáta o noci v hrôzostrašnom byte.

EVA: Celkom aktuálne...

VIKTOR: Môžem ti ju venovať, ak chceš.

EVA: To nemusíš. Zabudol si si u nás Spoved'.

Eva hodí na stôl Ivanov scenár.

VIKTOR: Vďaka. Mám The Confession.

EVA: Ivan chce, aby si si to prečítal v origináli.

VIKTOR: Čo ešte chce? Moje srdce na zlatom podnose?

EVA: Má ťa radšej, ako si myslíš. Veríš, že o tebe nikdy nepovedal zlé slovo?

VIKTOR: Takže tie prachy mi za to stáli...

EVA: Pochop, že sa potreboval zbaviť jedného stresu. Uzavrel jednu etapu života. Môže začať odznova...

VIKTOR: Mám pocit, že šťastný človek vyzerá trochu inak.

EVA: Tiež som si myslela, že bude kľudnejší, keď dokončí tu hru. Teraz ho zožiera túžba sa konečne zviditeľniť. Má pocit, že zameškal veľa času, tak to chce dohnať. Ešte to chvíľu potrvá, kým sa dostane do normálu.

VIKTOR: Ty si fakt myslíš, že sa tvoj manžel dostane niekedy do normálu?

EVA: Keby som tomu neverila, nežijem s ním.

VIKTOR: Pripadáš mi ako náboženský fanatik.

EVA: Keď s ním budeš dlhšie, prídeš na to, že ste skoro rovnakí.

VIKTOR. Nemyslím. Zajtra cestujem do Londýna.

EVA: Myslela som, že tu chceš zostať žiť.

VIKTOR: Bol to len taký úlet. Od budúceho týždňa musím byť v robote. Chýba mi to mesto. Tie zápchy, ruch i mizerný chlieb. Je to droga.

EVA: Niekedy tiež privriem oči a spomeniem si na Londýn. Na tú noc v tvojom byte.

VIKTOR: Nehovor, bola si opitá.

EVA: Len trochu. Pamätám si všetko.

Eva sa postaví doprostred obývačky a zakričí.

EVA: Nothing Hill!

VIKTOR: Aj na to, ako si sa zrazu zložila na zem?

Namiesto odpovede si Eva sadne na koberec.

VIKTOR: Mala si strach, že ťa raz Ivan opustí.

EVA: Povedal si mi, že nie. Že sa ma veľmi rád...

Viktor si prisadne doprostred miestnosti k Eve.

VIKTOR: Potom si sa spýtala, či aj ja sa mám tak veľmi rád.

EVA: Povedal si, že nie. Že máš radšej mňa.

VIKTOR: Presne...

Viktor pobožká Evu na krk.

EVA: Tak to nebolo...

VIKTOR: Tak ako to bolo?

EVA: Nie sme v Londýne...

Viktor sa zdvihne od Evy.

VIKTOR: Dones mi nejaké fotky a urobím ti tam ďalšiu výstavu. Myslím, že by nebol až taký problém dostať ťa trebárs aj do Royal Academy.

EVA: Už nefotím.

VIKTOR: Nekecaj.

EVA: Fakt. Od tej party v Nothing Hille si všetko uchovávam v hlave.

VIKTOR: Nehovoril som ti, aby si prestala fotiť vôbec. Čo to je za nápad?

EVA: Budúci mesiac idem pracovať do reklamky...

VIKTOR: Kde je problém? Budeš stále pri kreatívnej robote.

EVA: Zatiaľ tam budem robiť čosi ako sekretárku...

VIKTOR: Nesranduj!

EVA: Sú tam oveľa lepšie prachy ako v škole.

VIKTOR: Fotením sa dá tiež dobre uživiť...

EVA: Videl si, že teraz nemám ani kde sušiť fotky.

VIKTOR: Dám ti celý tento byt, ak chceš.

EVA: Nie, nechcem, aby mal Ivan nejaké reči...

VIKTOR: Ja ti nerozumiem. Nehovor mi, že sa túžiš do smrti robiť sekretárku v nejakej prdeli na periférii? Stačí len urobiť toto, / luskne prstom /, aby si mala všetko čo chceš! Tak na čo čakáš?

EVA: Ako vieš, čo chcem?

VIKTOR: Každý človek predsa túži žiť naplno.

Eva sa zdvihne zo zeme.

EVA: Žijem naplno, Viktor. Akurát si už naozaj nepotrebujem masírovať svoje ego.

VIKTOR: Hm. Tak potom si masochista.

Eva pokrčí plecami a odíde z bytu. Viktor pristúpi ku klavíru a celom silou si sadne na jeho klávesnicu. Potom ešte raz. A ešte raz.

9. OBÝVAČKA VO VIKTOROVOM BYTE V LONDÝNE - PODVEČER

Podvečer vo Viktorovom podnájme v Londýne. Eva sedí na gauči a listuje si v anglickom časopise o fotografii. Pri nej sedí Viktor a sleduje svojho brata, ktorý nervózne vyzerá z okna, pozrie sa na hodinky a potom sa opäť zadíva do centra Londýna.

IVAN: Je to čudné mesto... Tak nezmyselne veľké. Hlučné. Nemáš z neho niekedy depku?

VIKTOR: Občas hej.

IVAN: Ako to tu tí ľudia robia, že im z toho zmätku nepreskočí?

VIKTOR: Ako všade. Chodia k psychoanalytikom, za kurvami, alebo na dostihy. Berú antidepressíva, koks a extázu. Alebo sa skrátka ožerú ako divé svine.

IVAN: Dobre, že spomínaš.

Ivan vytiahne z cestovnej kabely fľašu slivovice. A potom fľašu Bacardi. Pomaly ich uloží na stôl.

IVAN: Táto je pre teba. A táto pre pána producenta.

VIKTOR: Pôsobivé.

Ivan ešte z kabely vytiahne aj kňazskú sutanu a striebornú parochňu. Pomaly si to oblieka.

IVAN: Pozri, čo som priniesol... Názornú pomôcku. To tvojho kamoša totálne zlomí...
Hadáj, kto je to?

VIKTOR: Andy Warhol?

IVAN: Ale... Eva, ako vyzerám?

EVA: Ako starý farár z Černovej.

Eva sa opäť začíta do časopisu.

IVAN: No, jasné! Musíme mu vysvetliť, že hrdina mojej hry symbolizuje to najlepšie, čo náš národ môže svetu poskytnúť. Pokoru, vytrvalosť a takú kresťanskú lásku.

VIKTOR: Ivan, ten producent je Žid.

IVAN: Ježiš bol tiež Žid. Preto zarobil najviac peňazí v histórii showbuissnesu. A hrdina mojej hry môže byť najvýznamnejšou nežidovskou hviezdou. Aj keď za židovské prachy.

Ivan vyberie z kabely svoj scenár Spovede a hodí ho na stôl.

VIKTOR: Trocha krutý vtip.

IVAN: To myslím smrteľne vážne, bracho.

VIKTOR: Ešte mi povedz, že tú tvoju hru nemám brať ako recesiú?

IVAN: Prečo? Má síce modernú formu, ale každú jej scénu som si odžil. Hriech, trest, pokánie, osvietenie i spasenie.

VIKTOR: Celý čas som ju bral ako nejakú postmodernú satiru.

IVAN: Ja som už oveľa ďalej, kamarát! Jasné, chcem ľudí baviť a provokovať. Ale predovšetkým im chcem dať nejakú zmysluplnú ideu. Ktorú musí pochopiť aj nejaký bohatý šrac z Londýna.

VIKTOR: Ja neviem, Ivan.

IVAN: Ver mi...

Zrazu sa ozve bytový zvonček.

IVAN: Už je tu!

VIKTOR: Pochybujem!

Ozve sa naliehavé búchanie na dvere.

IVAN: Nemôže sa ma dočkať...

Viktor odomkne. Do miestnosti vkročí Hana s veľkou cestovnou taškou na pleci.

HANA: Viktor, ty si moja jediná spása... Musíš mi pomôcť.

VIKTOR: Ale, Hana...

HANA: Vyhráza sa mi! Že ma podreže a tak...

VIKTOR: Kto?

HANA: Snažila som sa mu vysvetliť, že nie som jeho skutočná manželka... Že si môžem vyjsť na diskotéku s kamošom.

VIKTOR: A čo ja s tým?

HANA: Mám hrozný strach, že mi niečo urobí, keď sa vrátim domov... Mohla by som tu prespať?

VIKTOR: Mám tu návštevu...

HANA: Ale, veď to je tvoja rodina. Ahojte!

Eva s Ivanom len kývnu hlavou na pozdrav.

VIKTOR: Čakáme teraz jedného host'a...

HANA: Ja už nevládzem... Hlava mi ide prasknúť, dobitá som ako pes... Tri noci som sa pokúšala prespať na lavičkách pri Temži... Ale nespala som ani sekundu. Mala som strach, že ma ten blázon nájde. Špehoval ma dvadsaťštyri hodín denne. Na koho sa usmievam v robote, kam chodím nakupovať po práci, komu telefonujem, komu píšem maily. Rozbil mi mobil a odpojil mi doma internet, tak som začala chodiť s laptopom do Starbucksu. Keď som sa z neho vrátila, začal mi nadávať, vypočúvať ma, ovoniavať mi šaty. Skrátka žiarlivý magor. Mal si pravdu, Viktor. Je to rodený terorista...

VIKTOR: Prečo s tým nejdeš na políciu?

HANA: Myslíš, že mám ešte málo problémov, Viktor? Ja by som sa potrebovala aspoň na pár hodín vyspať. Hoci aj na tomto koberci.

Hana sa schúli do kľbka uprostred miestnosti. Pribehne k nej Eva.

EVA: Môžeš sa vyspať v mojej posteli... / dá svoju dlaň na Hanine čelo a keď tá zaskučí, obráti sa k Viktorovi / Nemáš tu Panadol?

VIKTOR: Všetok som minul na Slovensku.

EVA: No nič, ja možno budem mať nejaké prášky. Pod'.

Eva pohladí Hanu po chrbte, tá sa pomaly zdvihne a nasleduje Ivanovu ženu na poschodie. Viktor s Ivanom chvíľu mlčia pri stole. Viktor sa sa napokon postaví.

VIKTOR: Ja som vedel, že to takto skončí... Celý život si koleduje, aby ju už niekto chytil pod krk. Nakoniec to musel urobiť nejaký mladý Arab. Alah mu žehnaj!

IVAN: Tak, máte to tu veselo, kamarát... To je ako z nejakej komédie...

VIKTOR: Tu by si rýchlo nabral inšpiráciu.

IVAN: Poviem ti, že by som tu nežil ani minútu!

VIKTOR: Zvykol by si si...

IVAN: Nikdy.

VIKTOR: A hlavne by si sa naučil nebrať niektoré veci až tak tragicky...

IVAN: O tom je celý tento západný svet. Povrchnosť a nezodpovednosť. Už som si myslel, že si dostal rozum a usadiš sa, založíš si rodinu. Ale ty si sa posral. Vydržal si doma dobré tri dni.

VIKTOR: Štyri. Skoro som sa zbláznil.

IVAN: Paráda. Hovorím, ti, bracho. Pred svojím osudom neutečieš. Ak si neprejdeš vlastným peklom, nikdy nepochopíš, o čom je život... Kde sú tie pravé hodnoty.

VIKTOR: Už sa prestaň hrať na starého mudrca, bracho.

Viktor stiahne Ivanovi z hlavy parochňu.

VIKTOR: Si odo mňa o rok mladší.

IVAN: Kto iný ti povie pravdu? Si starší, ale mentálne si stále ešte puberták. Nečuduj sa, že dokážeš zbalit iba nezrelé dievčatká.

VIKTOR: To si len myslíš...

IVAN: To vidím, ty sexuálny šampión! Viktor! Fotrovci sa ti dobre pomstili tým menom! Ja sa síce volám ako ruský drogový díler, ale viem, čo je život! Teba ešte čaká obrovský kus cesty, aby si dozrel.

VIKTOR: A čo potom? Napíšem muzikál Spoved'?

IVAN: Možno by sa mohol volať Návrat strateného syna.

VIKTOR: Mám lepší názov: Čakanie na Godota.

IVAN: Prečo?

VIKTOR: Nepoznáš tú story? Dvaja čuráci čakajú na pána, ktorý by ich dostal zo sračiek...

IVAN: Ty sa potrebuješ dostať zo sračiek, bracho. Ja som už čistý a svieži ako prvý sneh. Je to pravda, že tu nikdy nesneží?

VIKTOR: Ale sneží. Raz za päť rokov.

IVAN: Bože, tak to tu musí byť teda pekná depka. / *pozrie sa na hodinky* / Kurník, nechceš tomu svojmu kamošovi zavolať? Už tu mal hodinu byť. Kde je?

VIKTOR: Ešte ti to nedošlo? Si naozaj až taký naivný?

IVAN: O čom točíš?

VIKTOR: Veríš, že dnes ešte niekto príde?

IVAN: Nesranduj.

Viktor vezme do dlani Ivanovu hru.

VIKTOR: Nesrandujem. Fakt veríš, že by to dočítal? Deväťdesiatpäť strán tvojich životných múdrostí. Veď je to plagiát na tretiu! 50 percent Biblie a 40 percent Nietzcheho. A zbytok vyplnený neveriteľným pátosom.

IVAN: Ale veď o tom je život! S čím máš problém?

VIKTOR: So všetkým. Ako by som mu vysvetlil tento tvoj kostým? Vieš, Pítr, je to pocta človeku, ktorý bol síce excelentný egomaniak, antisemita a fašista, ale my na Slovensku ho zbožňujeme.

IVAN: Nepoznáš dejiny.

VIKTOR: Práveže poznám. A veľmi dobre sa pamätám, ako sme si kedysi robili z podobných buditeľov srandu. Vysvetli mi, prečo si sa stal rovnakým šašom ako tí, z ktorých nám ešte v deväťdesiatom treťom bolo na grkanie?

IVAN: Dozrel som. A pochopil som určité súvislosti.

VIKTOR: Nič si nepochopil, Ivan. To je najtragickejšie. Čakal som od teba fakt nejakú životnú skúsenosť, nie tento patetický egocentrický gýč. S hip-hopovými dídžejmi a baletkami.

Viktor hodí Spoved' zúrivo na stôl pred Ivana.

IVAN: Neverím, že by si ma dokázal takto podraziť.

VIKTOR: Aj moja tolerantnosť má svoje hranice.

IVAN: Prečo si ma tu potom volal?

VIKTOR: Aby som ťa vytiahol z tvojej sci-fi ulity... Medzi normálnych otvorených ľudí... Aby si videl, čo ich skutočne zaujíma. Aby si konečne pochopil, kde je skutočné centrum sveta. Tak si ho uži.

Viktor stlmí svetlo, aby vynikol nočný Londýn.

IVAN: Díky moc. Ten výhľad som videl v telke už stokrát. A tiež dobre poznám aj teba a tvoju hysterickú exfrajerku. Povedz, prečo si tu ťahal aj Evu?

VIKTOR: Chcel som ju potešiť. Myslím, že si ju absolútne nezaslúžiš.

IVAN: Chcel by si ju zbalit'?

VIKTOR: Tá už je dávno zbalená...

IVAN: Kecáš...

VIKTOR: Nevieš si predstaviť, ako v tomto meste zrazu ožila... a omladla... Bola ako pubertáčka, ktorá sa rozvášni, keď jej ukážeš svoj Big Ben.

IVAN: Si sviňa! Ty nevieš, čo je to nezištná pomoc. Ty si jeden veľký herec.

VIKTOR: Ja? Videl si sa v zrkadle?

IVAN: Ja sa nehrám sa slávneho architekta z Londýna, ktorý si nevie postaviť ani vlastný byt. Ani na veľkého mecenáša, ktorý okašle aj vlastného otca, keď to najviac potrebuje.

VIKTOR: Tak to si prehnal. Otcovi som už nemal ako pomôcť. Rovnako ako si mu nepomohol ty!

IVAN: Dokázal som s ním byť až do konca. Preto mám čisté svedomie. Nemám už žiadne problémy.

VIKTOR: Ivan, Ivan. Ty si jeden veľký problém.

Viktor si odpije z fľaše slivovice. A položí ju potom pred Ivana.

VIKTOR: Skús si dať jeden hlt a zložíš sa.

IVAN: Ale figu. Akurát už mám svoje zásady.

VIKTOR: Zásady? Videl som, ako jedno poldeci zamávalo aj s otcovými zásadami. A ty si jeho klon.

Ivan vezme fľašu k ústam. Trasúcimi rukami ju chvíľu drží pár centimetrov od tváre a napokon ju vráti.

VIKTOR: Vidiš, ty hrdina? Len sa drž svojich zásad!

Viktor si vezme svoju bundu a odíde z obývačky.

Ivan chvíľu hypnotizuje fľašu očami. Potom si ju opäť priloží k ústam. Nastane tma.

10. SPÁLŇA VO VIKTOROVOM BYTE V LONDÝNE - VEČER

Hana sedí na posteli a vkladá si do úst Ataralgin. Eva jej nesie pohár s vodou.

HANA: Bola to najprv len taká nevinná hra... Mysleli sme si, že to nejak ustojíme..
Ale akosi sa nám to vymklo z rúk....

EVA: To poznám...

HANA: Vieš, spočiatku to bol super úlet. Chlapec z bohatej rodiny, navyše panic.

EVA: Nehovor!

HANA: Tiež to bolo pre mňa ako stretnúť Marťana. Hovorím si, kurva, ty máš za to decko predsa len zodpovednosť. Môžeš ovplyvniť, ako sa bude v budúcnosti správať k ženám. A vôbec k všetkému. Úplne som zabudla, že to malo byť len o prachoch. A o sexe.

EVA: Takže láska?

HANA: Z jeho strany určite. Celé dni počúvaš len – „I love you Annie, I love you, Annie...“ Najprv ti to celkom lichotí. Potom pochopíš, že to je asi jediná veta, ktorú v angličtine pozná... Nakoniec si povieš, stálo mi to manželstvo, kurva, za to?

EVA: Nikdy si nerozmýšľala nad normálnou svadbou?

HANA: A s kým? Je to tu samý podvodník... A všetky vzťahy sú iba o sexe a peniazoch. Keď nemáš prachy, netrkáš. Alebo trtkáš, ale jedine kvôli prachom. Ja by som už z toho kolotoča potrebovala vypadnúť. Niekam do kúpeľov. Alebo do kláštora.

EVA: Nešla by si domov?

27 STRANA VYŇATÁ!

*Eva sa pozrie sa na Hanu, ktorá už zaspala. Priblíži sa k nej a prikryje ju paplónom.
Nakoniec stlmí svetlo.*

11. OBÝVAČKA VO VIKTOROVOM BYTE V LONDÝNE - VEČER

*Ivan si fixkou robí horúčkovo poznámky do svojej Spovedi. Škrtá celé úseky a prepisuje ich.
Pred ním je takmer dopitá fľaša slivovice. Zrazu niekto zazvoní.*

IVAN Otvorené!

Do miestnosti nahliadne mladý plachý Arab Jusuf.

JUSUF: Hi. Is Victor there?

IVAN: Viktor je kokot... Išiel preč...

Ukáže rukou na dvere.

JUSUF: Away?

IVAN: Yes, away.

JUSUF: I'm sorry.

Jusuf sa vydá na odchod, no Ivan sa zdvihne od stola a vtiahne Alžírčana späť do izby. Pri komunikácii si obaja výrazne pomáhajú posunkami.

IVAN: No, no, no... Wait here. Victor be here! O.K? / podá Jusufovi ruku /
I'm Ivan. Slovakia.

JUSUF: Jusuf. England. You priest?

IVAN: No, no, no, I'm writer. This is my work. Understand? The Confession!

Jusuf prikývne. Ivan mu na chvíľu vloží do rúk výťažok Spovedi.

IVAN: You like it?

JUSUF: Yes.

IVAN: I know, brother...

Ivan sa zasmieje a ponúkne Jusufovi fľašu.

IVAN: Drink?

JUSUF: No. I am muslim.

IVAN: No a čo? I'm abstinent. O.K?

Ivan si dá glg.

JUSUF: Sorry. I'm looking for Annie. You know Annie?

IVAN: No, no Annie.

JUSUF: She's crazy! Totally crazy! I love her very much. But she is very crazy.

IVAN: Jasné. Every woman is crazy! Je to ich základná charakterová črta.
Understand?

Jusuf prikývne.

IVAN: Človek si myslí, že sa to po čase zmení, ale stále je to len boj s veternými mlynmi. Jediné, čomu môžeš veriť si ty sám... A svoja práca... A ešte Boh. God. Džízis. Jehova. Allah! Understand?

Jusuf prikývne.

IVAN: A základná otázka znie. Do akej miery zasahuje Boh do našich konaní? Načo nám kladie pod nohy polená, keď mu je dávno jasné, či ich preskočíme alebo nie? A ja som prišiel na zásadnú vec. Ani Boh nevie všetko. Lebo aj on je len obyčajný smrteľník, ktorý čaká na svoje ďalšie spasenie. Na ideálneho Boha, ktorý raz jeho i nás všetkých zbaví všetkých trápení. A o tomto Superbohu je moja hra. O.K?

JUSUF: I'm sorry. I must go. Bye!

Jusuf sa zdvihne a odchádza. Ivan za ním máva svojou Spoved'ou.

IVAN: Počkaj, ty kokot... Možno to je v rozpore s vašimi židovskými schémami, ale táto teória je overená. Rokmi utrpenia v nejakých posratých Košiciach. Utrpenia, ktoré si vy tu ani nedokážete predstaviť. Nikto z vás nepoznal viac než desatinu mojej bolesti. Stotinu mojej samoty. Tisícinu môjho smädu. Ale teraz som vďačný, že ma Boh požehnal touto skúškou. A vyzval ma šíriť svoje evanjelium práve v centre tohto chorého sveta. Práve tuto ma ľudia potrebujú. A je už len otázkou sekúnd, kým nájdem ľudí, ktorí mi budú rozumieť. Aspoň jedného určite...

Ivan vezme pod pazuchu Spoved', na hlavu si dá striebornú parochňu, do vrečka sutany si vloží plnú fľašu Bacardi a vybehne z miestnosti.

Do obývačky príde po chvíli Viktor. Zhodí si na gauč bundu i igelitku z Bootsu. Po schodoch z poschodia pomaly prichádza Eva.

EVA: Stalo sa tu niečo?

VIKTOR: Bohvie...

EVA: Kde je Ivan?

VIKTOR: Nevieľ, na chvíľu som odbehol.

EVA: Prišiel už ten producent?

VIKTOR: iadny producent nepríde.

EVA: Prečo nepríde?

VIKTOR: Pretože ho nikto nepozval.

EVA: Ako nepozval?

VIKTOR: No jednoducho som tu dnes žiadneho producenta nepozval!

EVA: Ale veď si nám vravel, že ho tá Ivanova hra zaujala.

VIKTOR: Eva, prosím, aspoň ty nebuď naivná. Povedz, dala by si židovskému producentovi na stôl Ivanov antisemitský blábol?

EVA: Chceš povedať, že si mu tú hru vôbec neposlal?

VIKTOR: No samozrejme. Mám ešte chvalabohu nejakú súdnosť.

EVA: Takže ty si Ivana oklamal?

VIKTOR: Koledoval si o to už roky.

EVA: Ale prečo? Veď to ho môže totálne zložiť!

Viktor zdvihne prázdnu fľašu slivovice zo stola.

VIKTOR: Myslím, že ho to zložilo...

EVA: Vy ste spolu chlastali?

VIKTOR: Nie. Ale keď som odchádzal, bola ešte plná.

EVA: Ty si hajzel, Viktor... Toto som od teba nečakala... Prečo si urobil takú volovinu?

VIKTOR: Sorry. Myslel som si, že znesie pohľad na fľašu slivovice.

EVA: On neznesie ani pohľad na jabľčný mušť! Kde ho teraz nájdem?

VIKTOR: Neboj. Tu sa nemôže stratiť.

EVA: Naposledy, keď sa vybral na malé pivo, hľadali sme ho po celých Košiciach tri dni. Ešteže mi napadlo zájsť na hrob jeho otca. A ty si ho vytiahol do Londýna a povedal : „Odjeb sa!“ Povedz mi, prečo si mu to urobil? Kde ho tu nájdem? Kde?

VIKTOR: Len pokoj, Eva... Nájdeme ho...

EVA: Povedz, prečo si to urobil? Načo si ho tu ťahal? Vieš, aké záchvaty paniky prežíval v lietadle? Bezo mňa by sa tu nikdy nedostal.

VIKTOR: Ja viem, Eva. Chcel som vidieť predovšetkým teba...

EVA: Mňa?

VIKTOR: Musel som ťa tu nejako pritiahnúť.

EVA: Takýmto idiotským spôsobom?

VIKTOR: Nehovor mi, že sa tu necítiš lepšie ako doma.

EVA: Ako vieš, kde sa cítim lepšie?

VIKTOR: Viem vycítiť, keď niekto potrebuje pomoc.

EVA: To hovoríš ty? Vysral si sa na Ivana rovnako ako na svojho otca.

VIKTOR: Trocha preháňaš...

EVA: Nepreháňam... Vieš aký je základný rozdiel medzi mužmi a ženami?

VIKTOR: Nehovor mi už nič o periférnom videní, lebo sa rozosmejem. Pamätáš si, ako sme sa stretli? Minútu si ma považovala za svojho manžela...

EVA: Vedela som, že ste rovnakí...

VIKTOR: Ale, Eva. Možno si fakt občas všimneš detaily na okraji zorného poľa. Totálne nepodstatné blbosti, ktoré považuješ za zásadné. Ale to nemá nič spoločné s globálnym pohľadom na veci. Za štyri mesiace si nepostrehla, že som úplne iný než tvoj manžel. Že ti dokážem poskytnúť aj priestor, aj kariéru. Aj lásku. Nič z toho nevidíš.

EVA: Veľmi dobre do teba vidím, Viktor. Správaš sa k ľuďom ako k nejakým handrovým bábikám. Si oveľa väčší egoista než Ivan.

VIKTOR: A ty si čo? Matka Tereza?! Už sa nehraj na samaritánku... Ty skrátka potrebuješ kripla! Aby si ho formovala. Usmerňovala. Strážila. Aby si získala pocit sily. Len vtedy existuješ. S pocitom, že bez teba by bol stratený...

EVA: Nerozumieš tomu...

VIKTOR: Uvedom si, že on už nikdy nebude lepší... Čím viac ho budeš obskakovať, tým viacej bude zlý. Vychcanejší. Paranoickejší. A nikdy neprestane odrbávať ostatných. Kým si konečne nezlomí väz.

Eva si vezme z kresla kabát a kabelku.

VIKTOR: Počkaj, Eva, idem s tebou. Nemyslel som to tak!

Viktor schytí Evu za rukáv, no tá ho udrie kabelkou a vytrhne sa.

EVA: Ale myslel!

Eva rýchlo opustí byt.

Viktor si po chvíli bezradne sadne na gauč. Z igelitky, ktorá na ňom leží, vytiahne krabičku Panadolu. Pomaly si z nej vytlačí do dlane štyri tablety lieku proti bolesti. Tie si zrazu rýchlo vysype do úst. Privrie oči a zvráťí tvár. Kúsky rozchrúmaných liekov potom znechutene vypluje na podlahu. Zúfalo sa schúli do kľbka na gauči a rukami si prikryje tvár.

12. INTERMEZZO - TEMNÝ LONDÝN.

Ivan so scenárom Spovedi pod pazuchou prichádza na prázdnu tmavú scénu. Počujeme na nej zvuk rušného veľkomesta. Z vrecka sutany si vyberie fľašu Bacardi, napije sa z nej a začne kričať do všetkých strán.

IVAN: Jusuf! Heeeej! Where are you, my friend!? Hééj!

Mimo scény sa z diaľky ozve povedomý hlas.

JUSUF: Shut up, motherfucker!

IVAN: Tiež som sa kedysi vyhýbal každej zmienke o Bohu. Všetkým rečiam o spasení a knihám o večnom živote. Nenávidel som ich rovnako ako seba. Nenávidel som tiež svoju rodinu. A svoj úbohý národ a jeho minulosť.

Bol som slabý a bez viery. Ale dnes je všetko inak. Mám už energie na

rozdávanie a každého z vás môžem nabiť láskou. Ukážem vám cestu k Bohu!

Len ma musíte vypočuť. A nepokúšať sa o žiadny odpor! Pretože len ja viem, čo je pre vás dobré. Len ja viem, že kľúčom k spaseniu je otvorená myseľ!

A srdce na správnom mieste! Presne tak!

To nesklame. Počujete ma všetci?! Hej! Jusuf!!!

Ivan zdvihne nad hlavu svoju Spoved' a zamáva ňou do diaľky. Scenár mu vypadne z ruky.

Keď si k nemu klakne a nazrie do jeho pokrčených stránok, stratí svoju euforickú náladu.

IVAN: Nie je nič horšie, než byť konečne blízko cieľa. Úplne v centre diania. A zrazu pochopiť, že s tým svetom skrátka nepohnete. Že je to tu rovnaké ako inde.

Prázdnota a chlad. A vašim slovám vôbec nikto nerozumie.

Muž v sutane začne trhať Spoved'. Zo stránok robí gulôčky. Prvé dva hodí do publika, ďalšie tri si nechá pri sebe.

IVAN: Počujem ako narážajú do neviditeľnej membrány a miznú. A ja by som nimi tak rád oživil celý svet. Chcel by som, aby vás tie slová rozpálili.

Zapaľovačom zapaluje tri gulôčky z papiera.

IVAN: Zaboleli.... Priškvarili sa vám k duši. A zostali hriať až naveky

Sleduje ako tri papierové guličky dohorievajú.

IVAN: Viktor mal pravdu. Všetko to stálo za prd.

Ivan sa dotkne zuhol'natených zbytkov papiera. Kúsky popola si rozmaže po tvári.

S tvárou od sadzí prichádza bližšie k hľadisku.

IVAN: Takto to predsa nemôže skončiť. Po pokání musí nasledovať nejaké vykúpenie.

Odíde do tieňa, z ktorého donesie fľašu Bacardi.

IVAN: Nieкто ten svoj život musí brať vážne... Musí prelomiť ten začarovaný kruh...

A obetovať sa. Kvôli najsilnejšiemu ľudskému príbehu všetkých čias.

Ivanovi sa podarí otvoriť fľašu s alkoholom. Z výšky si časť jeho obsahu vyleje do úst, ale oveľa väčšou časťou si poleje tvár a šaty. Vytiahne z vrečka sutany krabičku zápaliek.

IVAN: Je čas ísť... A začať nový život.

V tej chvíli príbehne k Ivanovi Eva.

EVA: Ivan!

Eve urobí opatrný krok smerom k Ivanovi. Ten sa po chvíli o krok priblíži k žene. Obaja zamrznú pár centimetrov od seba.

Zaznie hip-hopový podmaz.

Dvojica mizne v tme. A na plátno za scénou sa začnú premietat' baletky.

© Štefan Timko